wast kahhe päwa eest seie tulnud.

Robert. Olgo kül nenda; agga eks teie ei mälleta, et teie tunna-mullo ka siin ollite; sest on nüüd kaks aastat ja kahhekſa näddalat teed. Eks olle teie meles, et meie siis padiga siin käimas ollime; kui halle meel teil minno issa willetsusse pärrast olli; kui wägga teie temma järrele kulasite, puhhas sepärrast, et teie tahtsite temmale ja meile head tehha. Teie ollete minno issa raudust peästnud, ollete temma sugguwössa murrest peästnud; ja need keik ihhaldawad teid nähha sada. Tulge, wotke ossa meie römust. Römo pissarad teie silmist, wolago ühte, meie tänno-pissarattega.

Herra. Tassa, mo söbber; teie wottate mind teise eest.

Robert. Ei mitte, kallis Herra. Teie näggo on allati minno meles, minno süddames olnud. Teie ollete sesamma, ja minna ei

ei wotta teid mitte teise eest. Tulge minnoga ärra, ma pallun wägga!

Herra watas tössist wisi Roberti peäle ja ütles: Söbber, teie tete minnule waewa ja teie issi ei sa sest ühtegi abbi. Ehk minna heidan agga selle innimesse näo peäle, kedda teie rägite.

Robert wastas: Mikspärrast ei sowi teie minno so-useltsile sedda öñne, et nemmad sedda nähha saaksid, kes neile keigeüllemat head on teinud? Kuida woite selle tänno-ohwri wasto seista, mis meie teie helde süddamele olleme tootanud?

Herra jäi wait; temma südda kihwatas temma sees. Jubba ta piddi Robertile woimust jätma; agga temma sundis omma süddant, astus jonega körwale ja pugges rahwa wahhele, mis seäl tungus kous olli. Robert ei joudnud tedda kätte sada, ei sanudki tedda ennam nähha, ja kandis se ülle kahjo kibbeda nuttoga.

Se-

Eesti-Ma-Rahwa Kalender 1802, lk. 20